

POSTANOWIENIE

17 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 17 stycznia 2025 r. w Warszawie
zażalenia M. W.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie
z 19 września 2023 r., IX Ca 547/23,
w sprawie z powództwa Gminy B.
przeciwko M. W.
o eksmisję,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 19 września 2023 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie odrzucił skargę kasacyjną pozwanego M. W. od wyroku tego Sądu z 22 czerwca 2023 r. oddalającego apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Biskupcu z 16 marca 2023 r. w sprawie o eksmisję z powództwa Gminy B., orzekającego eksmisję pozwanego z ustaleniem braku prawa do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy w Olsztynie wskazał, że zgodnie z art. 398² §1 zdanie pierwsze k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu sporu jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Powołując się na orzecznictwo przyjął, że sprawa o eksmisję należy do kategorii spraw o prawa majątkowe, w których o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje kryterium wartości przedmiotu

zaskarżenia oraz, że możliwość orzekania o uprawnieniu do lokalu socjalnego w ramach takiej sprawy nie zmienia jej zakresu przedmiotowego dla którego należy ustalać wartość przedmiotu zaskarżenia. Sąd ustalił ponadto, że wobec faktu, że w pozwie jako wartość przedmiotu sporu została wskazana kwota 1.170 zł, to nie jest możliwe, aby kwota wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej była wyższa. Oznacza to, że w niniejszej sprawie nie może ona osiągnąć wymaganego przez ustawodawcę dla dopuszczalności skargi kasacyjnej progu 50 000 zł. Sąd zauważył ponadto, że niniejsza sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym, co w świetle art. 398² § 2 pkt 3 k.p.c. również przesądza o niedopuszczalności skargi kasacyjnej w tej sprawie.

Zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie z 19 września 2023 r. złożył pozwany (jego pełnomocnik omyłkowo wskazał w zażaleniu, że działa w imieniu powoda; analogiczna omyłka znalazła się w uzupełnieniu braków zażalenia; wniosek, że zażalenie zostało wniesione jednak w imieniu pozwanego Sąd Najwyższy wywiódł z faktu, że wniósł je pełnomocnik pozwanego). Zarzucił w nim naruszenie art. 19 § 1 w związku z art. 398² § 1 k.p.c. przez wadliwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że w sprawach o orzeczenie o prawie do lokalu socjalnego w toku postępowania sądowego o eksmisję nie przysługuje skarga kasacyjna w przypadku, gdy wartość przedmiotu sporu jest niższa niż 50 000 zł, podczas gdy sprawa w tym zakresie nie ma charakteru majątkowego oraz art. 19 § 1 w związku z art. 398² § 2 pkt 3 k.p.c. przez jego wadliwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym skarga nie przysługuje, podczas gdy postępowanie uproszczone prowadzone było z uwagi na wartość przedmiotu sporu, a zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego w sprawie II CZ 134/03 sprawa o prawo do lokalu socjalnego nie jest sprawą majątkową w rozumieniu art. 392¹ oraz art. 393³ § 2 k.p.c.

Żalący się wniósł w zażaleniu o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że w sprawach o eksmisję z lokalu mieszkalnego nie ma podstaw do odrębnego uwzględniania wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) w części dotyczącej uprawnienia do lokalu socjalnego. Jeżeli więc powód dochodzi opróżnienia lokalu mieszkalnego, to sprawa ma - także wtedy, gdy sąd jest obowiązany orzec co do uprawnienia do lokalu socjalnego - charakter sprawy o prawa majątkowe, nie wyłączając części dotyczącej tego orzeczenia, i stosują się do niej, również w tej części, przepisy o obliczaniu wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2005 r., II CZ 4/05, nie publ., z 8 stycznia 2009 r., I CZ 112/08, nie publ., z 9 grudnia 2010 r., IV CZ 105/10, nie publ., z 3 lipca 2015 r., IV CZ 25/15, nie publ., z 19 listopada 2015 r., IV CZ 47/15, nie publ., z 31 stycznia 2017 r., I CZ 8/17, nie publ., z 7 września 2018 r., III CZ 28/18, nie publ., z 11 października 2019 r., I CZ 1/19, nie publ., z 16 września 2022 r., III CZ 163/22, nie publ., z 19 października 2023 r., III CZ 440/22, nie publ., z 23 lipca 2024 r., III CZ 81/24, nie publ.).

Aprobując przytoczone stanowisko, już z tego tylko powodu zażalenie należało uznać za bezzasadne. Sąd Okręgowy trafnie zakwalifikował sprawę, w której wydano zaskarżony skargą kasacyjną wyrok, jako sprawę o prawa majątkowe w rozumieniu art 398² § 1 k.p.c. Jeżeli więc wartość przedmiotu zaskarżenia wyrażała się kwotą 1.170 zł, czego pozwany nie kwestionuje, to skargę kasacyjną należało uznać za niedopuszczalną *ratione valoris* (art. 398² § 1 k.p.c.).

Poza tym Sąd Okręgowy trafnie wskazał, że niniejsza sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym, a w myśl art. 398² § 2 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach rozpoznanych w postępowaniu uproszczonym, co także *per se* przesądza o bezzasadności zażalenia.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

r.g.

